

на дѣсната си рѣка. Лѣвата, връзъ която бѣ забилъ нокътъ крагуя, не се сваляше на ловъ.

Усмихна се. Пое рѣкавицата и поблагодари. Следъ това спрѣ очи на сокола, който стоеше закрепенъ върху рѣката на момъка.

— Колко е годишенъ?

— Той е младъ. Нѣма една година още, ала бие всички останали по бързина и точно око.

Мария посви устни. Поклати глава. Обърна се къмъ валета си и Белослава.

— Имамъ свидетели, които могатъ да се закълнатъ, че по-точно око отъ моя Шико едва ли има другъ крагуя на свѣта.

— Не остава нищо друго освенъ да ги приборимъ — се засмѣ момъкътъ, като откопча верижката на своя крагуя. Дигна рѣката си, готовъ да го пусне да излитне.

Мария отвърза Шико и отново го насърчи съ леки, кратки викове.

Две птици разпериха криле едновременно. Отначало Шико се качи по-високо, почти изчезна въ синевата. Ала следъ това другиятъ соколъ го надмина, внезапно се спусна надолу и следъ нѣколко мига, подгонената яребица лежеше въ рѣцетъ на Радула. Шико се върна малко покъсно, съ една дребна дива патица.

Мария го смърра, следъ това погледна отново къмъ сокола на непознатия.

— Продавашъ ли го? Колко искашъ за него?... — попита.

— Не. Не го продавамъ — отвърна Радулъ, но ако мога да знамъ, кое е лицето, което го желае, бихъ могълъ да му го подаря....

Девојката бързо го погледна. Заруменѣ, сведе клепащи, смутена отъ живия пронизващъ взоръ на чернитѣ му очи. Озърна се къмъ другаритѣ си. Следъ това каза:

— Азъ съмъ дъщерята на великия примикюръ. Името ми е Милкана.

Радулъ си спомни, че на рѣкавицата стоеше извезана